

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/24/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2517200628
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2517200628.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ O. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. ulica XX/XX, XXX XX P., 2/ I. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. ulica XX/XX, XXX XX P., o zaplatenie 28.666,20 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu v časti zamietnutia úroku po zosplatnení (výrok II.) a žalovaných 1/ a 2/ v časti výroku I., v časti splatnosti pohľadávky proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č. k. 15Csp/16/2017-82 zo dňa 12. apríla 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu I. inštancie sa vo výroku I. (v časti splatnosti priznanej pohľadávky) a vo výrokoch II. (v časti zamietnutia úroku po splatnosti) a výroku III. (v časti trov konania) p o t v r d z u j e .

II. O d m i e t a sa odvolanie žalovaných 1. a 2. vo výroku I. o určení neprijateľných podmienok.

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd I. inštancie rozsudkom rozhodol, že:

I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 28.666,20 eura spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 28.666,20 eura od 11.08.2016 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v časti zaplatenia 5,79 % ročného úroku zo sumy 27.360,-eur od 11.08.2016 do zaplatenia z a m i e t a .

III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %.

2. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne len čiastočne, a to v rozsahu uvedenom vo výroku I. tohto rozsudku. Vykonaním dokazovania bolo zistené (toto nebolo ani sporným medzi stranami sporu), že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú je potrebné považovať za zmluvu o úvere v zmysle § 497 OBZ, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným finančné prostriedky vo výške 27.360,-€, ktoré sa žalovaní zaviazali splácať mesačnými splátkami vo výške 191,76 eura. Z dôvodu porušenia dohodnutých zmluvných podmienok žalovanými sa títo dostali do omeškania so splácaním splátok úveru, načo boli aj žalobcom písomne upozornení. Z dôvodu, že žalovaní omeškané splátky neuhradili, žalobca dňa 10.08.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bola na konte sporenia nasporená záporná suma - 68,91 €, ktorá bola zúčtovaná s kontom medziúveru. Žalovaná suma 28.666,20 eura predstavuje istinu vo výške 27.360,-€, nezaplatené úroky 5,79 % ročne za úver vo výške 1.177,29 € a nezaplatených poplatkov vo výške 128,91 €. Výška dlžnej (žalovanej sumy) nebola v tomto rozsahu medzi stranami spornou, žalovaní nepreukázali (ani to netvrdili), že by žalovanú sumu

uhradili. Preto súd v rozsahu uvedenom vo výroku I. žalobe vyhovel a uložil žalovaným ako solidárnym spoludlžníkom povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 28.666,20 eura spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 28.666,20 eura od 11.08.2016 do zaplataenia, nakoľko bolo preukázané, že žalovaní sú v omeškani s platením ich peňažného dlhu, pričom k omeškaniu došlo od 11.08.2016, nakoľko dňom 10.8.2016 bola vyhlásená splatnosť celého úveru. Výška žalovanej (dlžnej) sumy bola žalobcom preukázaná predloženými listinami (výpisom z účtu medziúveru), úver sa stal splatným dňa 10.08.2016, výška požadovaného úroku z omeškania je v súlade s § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

3. Súd však za nedôvodnú považoval žalobu v časti zaplataenia 5,79 % ročného úroku zo sumy 27.360,- eur od 11.08.2016 do zaplataenia, t.j. úroku požadovaného žalobcom po zosplatení úveru (dňom 10.08.2016). Súd je toho názoru (súdna prax aj iným súdov), že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu, čo v danom prípade je do 10.08.2016. Súd v tejto súvislosti odkazuje aj na právne posúdenia v obdobných veciach uvedené v rozsudkoch Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/251/2016 zo dňa 4.10.2017 a sp. zn. 26Co/13/2016 zo dňa 27.06.2017. Po splatnosti úveru patria veriteľovi len úroky z omeškania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98, Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14), nie aj úroky z úveru. Súd preto žalobu v časti zaplataenia 5,79 % ročného úroku zo sumy 27.360,-eur od 11.08.2016 do zaplataenia zamietol (výrok II.).

4. Odvolanie žalobcu v časti zaplataenia 5,79 % ročného úroku z omeškania zo sumy 27.360,00 EUR od 11.08.2016 do zaplataenia, kde súd žalobu zamietol. Podľa názoru žalobcu je napádaný rozsudok v napádaných častiach nesprávny z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskoršieho predpisu (ďalej iba „CSP“). Podané odvolanie odôvodňuje žalobca nasledovne: Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd žalovaných I. a II. zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 28.666,20 eur, spolu s 5,79 % p. a. úrokom za úver zo sumy 27.360,00 eur od 11.08.2016 do zaplataenia a 5,00 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 28.666,20 eur od 11.08.2016 do zaplataenia, ako aj nahradiť trovy konania, pozostávajúce zo zaplataeného súdneho poplatku. Svoj nárok ako aj jeho výšku žalobca skutkovo vymedzil v podanej žalobe. Súd I. inštancie žalobe čiastočne vyhovel, pričom ju zamietol v časti nároku žalobcu na úroky za úver po splatnosti úveru. Toto svoje rozhodnutie súd I. inštancie odôvodnil názorom, podľa ktorého žalobcovi patria úroky za úver len do splatnosti dlhu, po splatnosti má mať žalobca nárok iba na úroky z omeškania. Súd I. inštancie zároveň odkázal na právne posúdenia iných súdov. V prvom rade je potrebné uviesť, že napádaný rozsudok je v zamietavej časti nepreskúmateľný, v dôsledku čoho súd I. inštancie odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Ako bolo uvedené, súd I. inštancie celú zamietavú časť napádaného rozsudku odôvodnil iba konštatovaním, že veriteľovi nepatria úroky za úver po splatnosti. Prečo súd zastáva takýto názor, ako k nemu dospel, akými ustanoveniami právnych predpisov sa súd riadil, však nevysvetlil. Súd I. inštancie sa obmedzil na strohé konštatovanie svojho názoru, bez akéhokoľvek jeho vysvetlenia. Rovnako, podľa názoru žalobcu, nie je dostačujúce strohé odkázanie na rozsudky iných súdov v údajne obdobných veciach. Súd I. inštancie neuviedol, aké konkrétne spory uvedené súdy prejednávajú a k akým konkrétnym záverom a na základe akých konkrétnych okolností súdy v uvedených rozhodnutiach dospeli. Podľa názoru žalobcu je teda rozhodnutie o zamietnutí časti žaloby neodôvodnené a tým pádom bolo žalobcovi znemožnené realizovať procesné práva žalobcovi priznané, nakoľko žalobca nemôže proti záverom súdu I. inštancie náležite argumentovať, nakoľko nepozná dôvody, pre ktoré súd zaujal názor, podľa ktorého žalobcovi nepatria úroky za úver po splatnosti dlhu. Žalobca zároveň s názorom súdu I. inštancie o zániku nároku žalobcu po vyhlásení splatnosti úveru nesúhlasí, nakoľko podľa názoru žalobcu nemá oporu v objektívnom práve (keďže z napádaného rozsudku nie je zrejmé, pre aké konkrétne okolnosti súdu I. inštancie takýto názor zaujal, uvádza žalobca na podporu svojho názoru viaceré skutočnosti). V zmysle § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej iba „Obchodný zákonník“) sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. V zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka je dlžník od doby poskytnutia peňažných prostriedkov povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Dlžník je teda povinný s vrátením poskytnutého úveru zaplatiť aj dojednané úroky a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov. Uvedený názor je obsiahnutý aj v odbornej literatúre, napr. Beckov Komentár k Obchodnému zákonníku. Nárok na požadovanie úrokov za poskytnutý úver možno odvodiť aj z analogického výkladu k ustanoveniu § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak dlžník vráti peňažné prostriedky skôr, než bolo dohodnuté, je povinný platiť úroky len do

momentu vrátenia peňažných prostriedkov. Podľa názoru žalobcu je teda nepochybné, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením toho, čo dlžník od veriteľa dostal, a teda zánik povinnosti platiť dohodnutý úrok je viazaná na okamih skutočného vrátenia finančných prostriedkov veriteľovi. Rovnako je nárok veriteľa na požadovanie úrokov za úver až do skutočného vrátenia istiny úveru vyjadrený v § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa tohto ustanovenia je po odstúpení od zmluvy spotrebiteľ povinný v prípade odstúpenia od zmluvy zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, kedy úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny. Teda po tom, čo nastane splatnosť zostatku istiny dorúčením odstúpenia od zmluvy spotrebiteľom dodávateľovi je spotrebiteľ naďalej, napriek skutočnosti, že nastala splatnosť dlhu, povinný zaplatiť veriteľovi úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov. V opačnom prípade by nastávala v praxi situácia, že dlžník poruší svoju povinnosť, na základe čoho veriteľ využije svoje zákonné právo požadovať vrátenie poskytnutého úveru pred dohodnutou dobou splatnosti. pričom následkom by bolo zhoršenie pozície veriteľa, nakoľko obranou proti dlžníkom vyvolanému protiprávnemu stavu príde veriteľ o nárok na zaplatenie ceny peňazí, ktoré dlžníkovi prenechal. V prípade, ak by porušením povinnosti dlžníka, v dôsledku ktorého veriteľ využije zákonom daný mechanizmus, zanikol veriteľov nárok na zaplatenie úrokov za úver, dlžník by prakticky porušením povinnosti získal pre neho výhodnejšie postavenie, nakoľko by sa „zbavil“ povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie. Inak povedané, pre dlžníka je prakticky výhodnejšie okamžite zmluvu porušiť, nakoľko tak nebude musieť platiť úroky podľa splatnosti zmluvy, ale len do momentu, kým sa veriteľ nebude voči porušovaniu zmluvnej povinnosti brániť. Podľa názoru žalobcu je akékoľvek konanie, ktoré porušuje povinnosť a spôsobuje tým výhodu, v rozpore s dobrými mravmi a bez pochyby je v rozpore s účelom právnych predpisov vzťahujúcich sa na daný právny vzťah. Oprávnenie veriteľa domáhať sa splnenia dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti bolo podmienené porušením povinnosti zo strany dlžníkov a navodením protiprávného stavu ich konaním. Ak by bola úvaha súdu I. inštancie správna potom by počas obdobia od momentu, kedy sa veriteľ začne brániť voči porušeniu povinnosti dlžníkom až do momentu skutočného vrátenia finančných prostriedkov užívať dlžník poskytnuté finančné prostriedky, resp. to, čo za ne dostal, bezodplatne. Toto by bolo v rozpore s účelom a ekonomickou funkciou úroku ako odplaty za prenechanie finančných prostriedkov. Súd I. inštancie priznal žalobcovi nárok na uhradenie istiny úveru, teda finančné prostriedky, ktoré žalobca na základe úverovej zmluvy poskytol doteraz neboli vrátené, žalovaní ďalej majú možnosť ich užívať, resp. užívať to, čo za ne dostali. Ak je úrok cena za užívanie finančných prostriedkov. žalobca nevidí jediný dôvod, prečo by žalobca nemal mať nárok na zaplatenie úroku z finančných prostriedkov, ktoré žalobcovi stále neboli vrátené. Je teda nesprávny, právnymi normami absolútne nepodložený, názor súdu I. inštancie, na základe ktorého by nemal mať veriteľ, ktorý prenechal finančné prostriedky za odplatu dlžníkovi nárok na odplatu za prenechanie finančných prostriedkov, ak ich dlžník veriteľovi nevrátil. Žalobca zároveň nesúhlasí s tým, že súčasné požadovanie úroku a úroku z omeškania sa vylučuje. V zmysle § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej iba „Občiansky zákonník“): Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Z uvedeného vyplýva, že úrok z omeškania predstavuje sankciu za porušenie povinnosti, veriteľ je oprávnený požadovať ho popri plnení, na ktoré má nárok, teda úrok z omeškania nie je náhradou za nárok veriteľa. Právnym predpisom stanovená povinnosť dlžníka v prípade omeškania platiť úroky z omeškania nemôže byť chápaná ako náhrada za hlavný záväzok, resp. jeho časti. Sankcia za porušenie záväzku v podobe povinnosti dlžníkov platiť úroky z omeškania nie je a nemôže byť náhradou za plnenie hlavného záväzku, nakoľko ako vyplýva zo samotného znenia právnej normy, majú dlžníci v omeškaní platiť úroky z omeškania popri plnení, na ktoré boli povinní. Úroky sú dlžníci v zmysle zmluvy o úvere platiť, ako už bolo uvedené, ako cenu za prenechanie im finančných prostriedkov veriteľovi. Úroky z omeškania, ako už bolo uvedené, platia z dôvodu navodenia protiprávného stavu porušením svojej povinnosti. Rovnako, ako už bolo uvedené, v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka je jednoznačné, že úroky z omeškania nenahrádzajú hlavné plnenie, ale iba sa k nemu pripájajú. Skutočnosť, či budú musieť dlžníci platiť úroky z omeškania je teda podmienená iba správaním dlžníkov, teda dodržiavaním svojich záväzkov, resp. ich porušením. Nárok veriteľa požadovať úrok za úver až do doby skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov (teda aj po požadovaní jeho predčasného splatenia) vyplýva aj z ostatnej rozhodovacej praxe súdov, napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.01.2018, sp. zn. 5Co/237/2017, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.03.2016, č. k.: 4Cob/5/2016, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.03.2016, č. k.: 3Co/143/2015, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.12.2015, č. k.: 41Cob/403/2015 - 201, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.01.2016, č. k.: 43Cob/239/143, uznesenie

Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.06.2015, č. k.: 14Co/108/2014, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.10.2016, č. k.: 5Co/412/2015 - 63... K súdom I. inštancie uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/1998 a uzneseniu Ústavného súdu SR zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012 si žalobca dovoľuje poukázať na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.1.2018, sp. zn. 5Co/237/2017, s ktorým sa žalobca stotožňuje a z ktorého si žalobca dovoľuje citovať nasledovné: Uznesenie 4Obo 143/98 z 1.7.2000 NS SR (uverejnené v časopise Zo súdnej praxe. ročník 2000, pod poradovým (publikačným) č.43/2000) nepotvrdzuje právny názor súdu, lebo jeho právna veta (Dôsledok omeškania s platením úrokov) znie tak, že zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky a úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zák. vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania, pričom v poznámke k tomuto uzneseniu sa uvádza, že osoba prijímajúca úver (dlžník) zo zmluvy o úvere podľa § 497 a n. Obch. zák. preberá jednak povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a od doby poskytnutia peňažných prostriedkov do dňa ich vrátenia aj povinnosť platiť úroky, že výška úrokovej sadzby je spravidla dohodnutá priamo v zmluve, ak nie, ich výška sa určí podľa § 502 ods. 1 Obch. zák. (vo výške obvyklých úrokov požadovaných za bankové úvery v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy) a, že úroky v tomto prípade nie sú sankciou za porušenie povinnosti, ale stávajú sa súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto aj omeškanie s ich platením zák. sankcionuje povinnosťou platiť z nezaplatenej splatnej sumy úroky z omeškania. Z uvedených dôvodov pokladá žalobca svoj nárok na požadovanie úrokov za úver až do momentu skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov za plne legitímny. Z uvedených dôvodov považuje žalobca napádaný rozsudok v zamietavom výroku za nesprávny a navrhuje, aby odvolací súd napádaný rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobca si uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

5. Odvolanie žalovaných 1/ a 2/: Voči prvému výroku rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. c. 15Csp/16/2017: Žalovaní v 1. a 2. rade rade sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 28.666,20 eura spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 28.666,20 eura od 11.08.2016 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, nakoľko súd pri vydávaní rozsudku nebral na zreteľ dôvody hodné osobitého zreteľa, majetkové pomery žalovaných I., II. a nezaoberal sa ani platnosťou uzatvorenej zmluvy ako takej a v nej obsiahnutých obchodných podmienok. Majú zato, že prvoinštančný súd bol pri rozhodovaní o nárokoch žalobcu povinný sa zaoberať aj otázkou negociovaných zmluvných dojednaní, ktoré spôsobujú faktickú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Za neprijateľné pritom možno považovať ustanovenia v uvedenej zmluve kde „Veriteľ ma právo od zmluvy odstúpiť a požadovať okamžité splatenie mimoriadneho medziúveru a stavebného úveru vrátane príslušenstva, ak nastane niektorá zo skutočností uvedených v Čl. XIX. Všeobecných podmienok". Z ust. § 53 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení posledných noviel, ods. 1, citujem: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). To neplatí, ak ide o zmluvne podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané." Z ust. § 48 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení posledných noviel, ods. 2, citujem: „Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak." 3. Z čl. VII., zmluvy „Odstúpenie od zmluvy" bod 2, citujem : „Veriteľ má právo od zmluvy odstúpiť a požadovať okamžité splatenie mimoriadneho medziúveru a stavebného úveru aj v prípade: c/ ak začne súdny výkon rozhodnutia, exekučné konanie, konkurzné konanie alebo dražba na akýkoľvek majetok, ktoréhokoľvek účastníka úverového vzťahu, resp. ak začne súdny výkon rozhodnutia, exekučné konanie, konkurzné konanie alebo dražba na nehnuteľnosť zabezpečujúcu pohľadávku z tejto úverovej zmluvy. Z ust. § 53 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení posledných noviel, ods. 1, citujem: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané." Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Proti navrhovateľom môže prebiehať exekučné konanie aj pre 1 € a táto skutočnosť oprávňuje odporcu odstúpiť od zmluvy. Z čl. VII., zmluvy „Odstúpenie od zmluvy" bod 9, citujem: „Po odstúpení od tejto zmluvy má veriteľ právo účtovať si pri stavebnom úvere 3 % p. a. úrok z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku dlhu a pri medziúvere 50/0 p. a. úrok z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku dlhu." Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach

zmluvných strán (ust. § 53 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení posledných noviel, ods. 1). Z ust. § 48 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení posledných noviel, ods. 2, citujem: „Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.“ Z čl. VIII., zmluvy „Záverečné ustanovenia“ bod 6, cituje: „Dlžník, resp. dlžníci vyhlasujú, že pri práve na peňažné plnenie z tejto zmluvy, práve na vrátenie celého zostatku úveru v zmysle čl. VI. ods. 2 tejto zmluvy a práve na vrátenie bezdôvodného obohatenia po odstúpení od tejto zmluvy, v zmysle § 401 Obchodného zákonníka predlžujú zákonnú premlčaciu dobu na 10 rokov od doby, keď začne prvý raz plynúť“. „Ak je záväzok zabezpečený ručiteľom, ručiteľ berie na vedomie, že sa voči nemu právo veriteľa nepremlčí pred premlčaním práva voči dlžníkovi.“ Ide o zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa - navrhovateľa. Zmyslom inštitútu premlčania je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na osoby, aby si v primeranej lehote uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania. Právny vzťah vyplývajúci zo zmluvy uzatvorenej medzi navrhovateľmi a odporcom je právnym vzťahom spotrebiteľským. Preto aj na všetky ďalšie úkony je nutné aplikovať normy spotrebiteľského práva. V prípade začatia konkurzného konania, exekučného konania alebo v prípade začatia výkonu záložného práva má odporca právo zmluvu vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. A to aj v prípade dlhu 1 €, plnenia si povinností ako povinného v exekučnom konaní a zároveň v prípade riadneho splácania úveru. Žalobca žiadnym spôsobom nerieši situáciu, keď bude konkurzné, prípadne exekučné konanie zastavené. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Z ust. § 53 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení posledných noviel, ods. 1, cituje: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

Z VP, čl. XXI a, „Zodpovednosť stavebnej sporiteľne, bod 3, citujem: „Stavebná sporiteľňa je zodpovedná iba za škodu spôsobenú stavebnému sporiteľovi stavebnou sporiteľňou úmyselne alebo hrubou nebanlivosťou. Akékoľvek škody, ktoré vznikli v dôsledku použitia e-mailu, poštových služieb alebo iných prostriedkov komunikácie alebo prepravy, predovšetkým v dôsledku straty, oneskorenia, nedorozumenia, poškodenia alebo duplicitného zaslania znáša stavebný sporiteľ.“ Žalobca prenáša bremeno svojej zodpovednosti na spotrebiteľa. Úmysel je problematické preukázať aj pri trestných činoch. Zo zmluvy nie je zrejmé, kedy pôjde o hrubú nebanlivosť. Nemožno spravodlivo po spotrebiteľoch požadovať, aby znášali škody vzniknuté v dôsledku napr. nedoručenia e-mailu, v dôsledku zlyhania poštových služieb alebo iných prostriedkov komunikácie alebo prepravy. A už vôbec nemôže klient odporcu zodpovedať za škodu v dôsledku napr. straty poštovej zásielky, oneskoreného doručenia, jej poškodenia, prípadne duplicitného doručovania. Nie je zrejmé, čo ma žalobca na mysli pod pojmom „nedorozumenie“. Ide o neurčité ustanovenie. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Z VP, čl. XXI a, „Zodpovednosť stavebnej sporiteľne“, bod 4, citujem: „Stavebná sporiteľňa nezodpovedá: b) za škodu a iné dôsledky spôsobené falšovaním alebo nesprávnym vyplnením formulárov, pokynov, resp. listín a iných dokladov.“ Ide o neurčité ustanovenie, z ktorého nie je zrejmé, za aké, nesprávne vyplnené listiny odporca nezodpovedá. Odporca je povinný pri výkone svojej činnosti postupovať s odbornou starostlivosťou. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

Z VP, čl. XXIII. „Sadzobník, náklady a poplatky k sadzobníku poplatkov navrhovateľa dodávajú, že ide o poplatky za plnenie, ktoré nie sú v prospech navrhovateľa - spotrebiteľa, ktoré si títo osobitne nevyjednali. Pre spotrebiteľa je neprijateľné spolplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) v záujme dodávateľa. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Prvoinštančný súd pri rozhodovaní o veci neskúmal zmluvné podmienky uzatvorenej zmluvy, podmienky a okolnosti uzatvorenia predmetnej zmluvy a taktiež nebral na zreteľ ani osobitné dôvody ako napr. majetkové pomery žalovaných, pričom podľa názoru žalovaných I. a II. by súd po dôkladnom preskúmaní podmienok spotrebiteľskej zmluvy mal určiť jej bezúčnosť a bezpoplatkovosť a tým žalovaným nepriznať ani na náhradu úroku z omeškania. Žalovaný I. a II. v konaní uviedli v akej sú životnej situácii, ako aj to aké sú ich majetkové pomery, pričom je zrejmé,

že výkonom rozhodnutia prídu o svoje obydlie, ktoré Ústava SR garantuje. Zaviazanie žalovaných k zaplateniu žalovanej sumy bez možnosti splátok preto považujeme za protizákonné. Majetkové pomery žalovaných I. a II. aktuálne umožňujú uhrádzať mesačné splátky v rozmedzí 50 až 100 eur mesačne. Na základe vyššie uvedeného preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v napádanom výroku rozhodnutia prvoinštančného súdu zmenil, a to tak: Žalovaní v I. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 28.666,20 eura spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 28.666,20 eura od 11.08.2016 do zaplatenia, a to v pravidelných po sebe nasledujúcich mesačných splátkach v prospech žalobcu minimálne v sume 50,00 eur.

6. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaných. Žalobca podáva k odvolaniu žalovaných voči rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 12.04.2018 (ďalej iba „Rozsudok“) nasledovné vyjadrenie: Žalobca pokladá podané odvolanie za nedôvodné a rozsudok v časti napadnutej odvolaním žalovaných za správny. Žalovaní v podanom odvolaní vyčítajú súdu I. inštancie, že sa pri rozhodovaní o nároku žalobcu nezaoberal neprijateľnými zmluvnými podmienkami, obsiahnutými v zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanými. Žalovaní v podanom odvolaní zároveň uviedli, ktoré zmluvné podmienky pokladajú za neprijateľné. V prvom rade je potrebné uviesť, že zmluvné podmienky, ktoré za neprijateľné žalovaní v odvolaní označili buď:

- nemajú súvis s uplatneným nárokom žalobcu (napr. zmluvné podmienky týkajúce sa odstúpenia od zmluvy a jeho následkov, nakoľko v konaní bolo preukázané, že zo strany žalobcu nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, ale k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru), alebo
- neboli v súvislosti s uplatneným nárokom aplikované (napr. zmluvná podmienka o predĺžení premlčacej lehoty - v konaní bolo preukázané, že nárok bol uplatnený pre uplynutím zákonnej lehoty, zmluvná podmienka o započítaní pohľadávok - v konaní bolo preukázané, že k žiadnemu započítaniu nedošlo, zmluvná podmienka o riešení sporov rozhodcovským súdom asi nebude pochyb o tom, že spor bol riešený pred všeobecným súdom žalovaných), alebo
- sa týkajú iných vzťahov než zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanými (napr. podmienky týkajúce sa stavebného sporenia upravené vo Všeobecných podmienkach stavebného sporenia pre fyzické osoby).

Zároveň je potrebné uviesť, že v zmysle ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, na ktoré poukázali aj žalovaní v podanom odvolaní, sa za neprijateľnú zmluvnú podmienku považuje podmienka, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Žalovaní sa vo svojom odvolaní obmedzili na citovanie znenia zmluvných podmienok, pričom z ich strany absentuje uvedenie dôvodov, pre ktoré by mali nimi uvedené podmienky spôsobovať značnú nerovnováhu v ich neprospech. V poslednom rade žalovaní neuviedli žiadne skutočnosti, na základe ktorých malo mať údajné neprijateľné podmienky vplyv na povinnosť uloženú žalovaným Rozsudkom. Skutočnosť, že okolnosti uvádzané žalovanými v podanom odvolaní sú bez vplyvu na uloženú povinnosť sa prejavila aj v odvolacom návrhu žalovaných, v zmysle ktorého sa domáhajú iba povolenia plniť uloženú povinnosť v mesačných splátkach vo výške 50,00 eur. Žalobca považuje aj splatnosť uloženej povinnosti Rozsudkom, teda do troch dní od právoplatnosti, za správnu a odvolanie žalobcov za nedôvodné. Tak ako vyplýva z rozhodovacej praxe súdov (napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.12.2015, č. k.: 3Cob/22/2015 - 56, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.09.2017, č. k.: 11Co/324/2016, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 26.04.2017, č. k.: 25Co/369/2016 - 59), ak súd určí, že žalovaní majú povinnosť plniť mesačnými splátkami, súd pri určení výšky mesačnej splátky prihliada nie len na ekonomickú a sociálnu situáciu žalovaných, ale aj na výšku uloženej povinnosti a záujem žalobcu na splnení tejto povinnosti v primeranej dobe. Splátkami vo výške 50,00 eur by bola iba priznaná istina splácaná viac ako 47 rokov (v uvedenej dobe ešte nie je zohľadnené následné splácanie príslušenstva), čo určite nie je v súlade so zásadou splatenia splatného dlhu v primeranej dobe (vzhľadom na vek žalovaných by k úplnému splateniu uloženej povinnosti nedošlo nikdy). V zmysle uvedených rozhodnutí súdov SR je ďalším faktorom, ktorý treba pri rozhodovaní o povolení plniť uloženú povinnosť v mesačných splátkach zohľadniť, aj snaha žalovaných o splnenie svojho záväzku. Tak ako vyplýva zo žalobcom predložených dôkazov, žalovaní žalobcovi od samotného poskytnutia úveru neuhradili ani jednu jedinú splátku, teda o reálnej snahe žalovaných o splnenie svojej povinnosti je možné odôvodnene pochybovať, ba priam snahu žalovaných až vylúčiť. Z uvedených dôvodov nie je, podľa názoru žalobcu, povolenie splátok namieste a žalobca pokladá Rozsudok v časti napadnutej odvolaním žalovaných za správny. Návrh rozhodnutia súdu (petiť) - Žalobca navrhuje, aby odvolací súd Rozsudok, v časti napadnutej odvolaním žalovaných, potvrdil.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami, stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že rozsudok súdu I. inštancie je v napadnutej časti vo výroku I. v časti splatnosti a vo výrokoch II. a III. vecne správny.

8. Dňa 30.10.2015 (vychádzajúc z dátumu overenia podpisov žalovaných) bola medzi žalobcom a žalovanými (ako spoludlžníkmi) uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 1498068 1 02, predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru žalovaným na preklopenie obdobia, kým splnia všetky podmienky na pridelenie cieľovej sumy a poskytnutie stavebného úveru, a to vo výške 30.000,-€, s úrokovou sadzbou 5,79 % ročne, výškou mesačnej splátky 191,76 €, a to za účelom modernizácie a obnovy bytu, rodinného domu. Úver bolo možné čerpať tak, že úplné dočerpanie prostriedkov úveru nastane až po zdokladovaní účelového použitia celej cieľovej sumy. Žalovaní ako dlžníci sa zaviazali platiť aj poplatky uvedené v časti VIII. zmluvy. Konečná splatnosť bola do 15.4.2045, s tým, že podľa časti X. zmluvy mal žalobca ako veriteľ právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou lehotou splatnosti, ak bol dlžník v omeškaní s platením čo i len jednej splátky úveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace (bod 10.1. zmluvy). Podľa bodu 9.2 si zmluvné strany dohodli úrok z omeškania pre prípad vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v maximálnej výške podľa predpisov občianskeho práva. Podľa bodu 11.2. zmluvy žalobca ako veriteľ písomné oznámenia a písomnosti doručuje najmä poštou, s tým, že tieto (aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti) sa považujú za doručené aj dňom uplynutia úložnej doby zásielky na pošte. Amortizačná tabuľka k zmluve obsahovala sumu celkovej čiastky, ktorú bude potrebné zaplatiť, sumu istiny, úrokov, poplatku za spracovanie úveru, atď.

9. Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Správne túto situáciu vyhodnotil súd I. inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia a v závislosti od toho upravil sumy, ktoré je možné priznať žalobcovi a správne uzavrel, že nie je možné priznať úroky z úveru za čas po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania tak, ako to vyplýva z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98. Existujú však aj odlišné názory, podľa ktorých dispozitívna norma neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou tak úroky sú odmenou za užívanie si peňazí, a preto ich treba platiť až do ich vrátenia (napr. rozsudok NS ČR z 27.6.2007 sp. zn. 33Odo 657/2005).

10. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie: Súdny dvor výkladom smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách stanovil zásadne pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozitívnych noriem zákona v neprospech spotrebiteľa (napr. C-415/11, AZIZ) cit. „Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že:- pojem „značná nerovnováha“ ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. ... - na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery - neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní“.

11. Z dôvodovej správy k novele nar. vl. 87/1995 Z. z. vykonanej nar. vl. č. 586/2008 Z. z. „Cieľom predkladaného návrhu je docieľiť vyváženú právnu úpravu v oblasti sankcií, a tak zamedziť jednej z foriem úžerných praktík v spotrebiteľských veciach. Reaguje sa na sofistikovanejšie a oveľa nebezpečnejšie úžerné praktiky, pri ktorých sa síce nedojednávajú vysoký úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov, ale cez množstvo zmluvných pokút a iných sankcií sa ospravedlňuje neprímeraný nárast výšky pohľadávky. Podľa článku 8 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v

spotrebiteľských zmluvách môžu štáty prijať prísnejšie opatrenia za účelom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa. Navrhovaná právna úprava bez ujmy pre dodávateľa zabezpečuje jednoduchšie, ale predovšetkým jednotnejšie pravidlá pri sankciách spojených s porušením záväzku spotrebiteľa....Spotrebiteľské vzťahy nesmú byť zdrojom neprimeraných ziskov...“.

12. Úver je odplacným právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstavy poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta).

13. K otázkam dohody o úrokoch po splatnosti popri ďalších úrokoch za omeškanie o ďalších sankciách odvolací súd dodáva: Ak evidentne táto dohodnutá konštrukcia indikuje neprimeraný nárast dlhu, zákonite sa natiska otázka povinnosti vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody (úrokov popri úrokoch z omeškania a ďalších sankciách). Ak by takejto dohody nebolo, zákon by umožňoval žalobcovi uplatniť po splatnosti sankcie úroky z omeškania pri pomerne novom pravidle o administratívnom strope na celkové sankcie zakotvenom v § 3a nar. vlády 87/1995 Z. z. Je evidentné, že úroky popri úrokoch z omeškania sú nielen odklonom od zákona v neprospech žalovanej ale vo svojich dôsledkoch odporujú aj kogentnému zákonnému pravidlu. Uplatnený úrok prevyšuje úrok z omeškania a problematická klauzula o úrokoch popri úrokoch z omeškania (po splatnosti) prima facie potenciálne umožňuje navýšenie dlhu nad výšku poskytnutého úveru v rozpore s ust. § 3a ods. 3 nar. vl. 87/1995 Z. z.

14. Od každého veriteľa konajúceho s odbornou starostlivosťou sa očakáva, že cenu za úver zjednáva na úverové obdobie do splatnosti pohľadávky. Preto práve cena za úver za úverové obdobie do splatnosti úveru vyjadruje cenu úveru a je teda pojmovo jednoznačne odlíšiteľná od sankcii za omeškanie s plnením dlhu spotrebiteľa. Pre prípad omeškania nie inštitút ceny úveru ale inštitúty rôznych sankcii za neplnenie povinnosti riešia krízu spojenú s omeškaním. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Teda podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov od spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De

facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

15. Úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplatnú službu či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

16. Z dôvodov vysvetlených a uvedených vyššie, dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIZ). Zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Navyše sa takáto dohoda dostáva do rozporu aj s ustanovením § 3a vl. n. 87/1995 Z. z. Treba hovoriť o neplatnosti takejto dohody (o úrokoch popri úrokoch z omeškania) pre rozpor so zákonom (§ 39 a § 52 ods. 2 v spojení s § 517 ods.2 OZ).

17. Žalovaní sa vo svojom odvolaní obmedzili na citovanie znenia zmluvných podmienok, pričom z ich strany absentuje uvedenie dôvodov, pre ktoré by mali nimi uvedené podmienky spôsobovať značnú nerovnováhu v ich neprospech. Neuviedli odvolacie dôvody. Žalovaní neuviedli žiadne skutočnosti, na základe ktorých malo mať údajné neprijateľné podmienky vplyv na povinnosť uloženú žalovaným rozsudkom. Skutočnosť, že okolnosti uvádzané žalovanými v podanom odvolaní sú bez vplyvu na uloženú povinnosť sa prejavila aj v odvolacom návrhu žalovaných, v zmysle ktorého sa domáhajú iba povolenia plniť uloženú povinnosť v mesačných splátkach vo výške 50,00 eur. Navrhli v odvolacom návrhu vydať odvolacím súdom zmeňujúci rozsudok : Žalovaní v I. a 2. rade

sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 28.666,20 eura spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 28.666,20 eura od 11.08.2016 do zaplatenia, a to v pravidelných po sebe nasledujúcich mesačných splátkach v prospech žalobcu minimálne v sume 50,00 eur. Odvolací súd sa riadil týmto odvolacím návrhom.

18. Podľa ust. § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

19. Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP možno odvolanie odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd I. inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd I. inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu I. inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

21. Podľa ust. § 373 ods. 1 CSP ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd I. inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

Podľa ust. § 386 písm. d) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

22. Civilný sporový poriadok upravuje náležitosti odvolania v ust. § 363 tak, že v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolateľ môže rozsah, v akom rozhodnutie napáda, rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (ust. § 364 CSP), a rovnako do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie (ust. § 365 ods. 3 CSP). Súd má povinnosť vyzvať odvolateľa, ak jeho odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučiť ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd však na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva (ust. § 373 ods. 1 CSP).

Podľa ust. § 386 písm. d) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

23. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) rozhodol o odvolaní žalobcu vo výroku I. v časti určenia neprijateľných podmienok v zmysle ust. § 385 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pričom jeho skúmaním z hľadísk ust. § 386 CSP dospel k záveru, že odvolanie je potrebné v tejto časti odmietnuť.

24. K odvolateľmi navrhovaným 50.- eur splátkam, teda k splatnosti zaplatenia priznanej pohľadávky odvolací súd udáva, že ak súd určí, že žalovaní majú povinnosť plniť mesačnými splátkami, súd pri určení výšky mesačnej splátky prihliada nie len na ekonomickú a sociálnu situáciu žalovaných, ale aj na výšku uloženej povinnosti a záujem žalobcu na splnení tejto povinnosti v primeranej dobe. Splátkami vo výške 50,00 eur by bola iba priznaná istina splácaná viac ako 47 rokov a to bez zohľadnenia následného splácania príslušenstva, čo nie je v súlade so zásadou splatenia splatného dlhu v primeranej dobe. Žalobca tiež v tejto súvislosti správne poukázal, že vzhľadom na vek žalovaných by k úplnému splateniu uloženej povinnosti nedošlo nikdy. Preto bolo správne ak sa splátky nepovolia a uložilo sa zaplatenia pohľadávky v lehote 3 dní podľa § 232 ods. 3 CSP.

25. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu I. inštancie vo výroku I. v splatnosti a vo výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP.

26. Odvolací súd o práve na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, pretože každá zo strán mala v odvolacom konaní úspech len čiastočný.

27. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).